

ikke kan være rigtigt, at den lønner betydeligt højere.

Det samme Standpunkt have Socialdemokraterne for øvrigt indtaget. Jeg mindes, at vi for en 4—5 Aar siden havde en Snevinter, hvor der rundt om i Landet ved forskellige Statsbaner skulde kastes Sne, og jeg mindes, at da den daværende Indenrigsminister flere Steder ikke vilde betale mere end, jeg tror, det var 20 Øre, skete der en Arbejdsstandsning. Der blev telegraferet ud fra det socialdemokratiske Hovedkvarter, og det, Socialdemokratiet forlangte, var: samme Timeløn for tilsvarende Arbejde paa samme Plads, og det havde de Ret i at forlange. Men, naar det ærede Medlem nu siger: ja, nu nøjes vi ikke med at kræve den Løn, der for samme Arbejde betales i private Stillinger paa samme Egn — uanset, at disse Arbejdere have baade fri Bolig, Jordlod og Brændselsgodtgørelse, og uanset, at det meste af deres Arbejde er Akkordarbejde —, men vi kræve 40 Øre til om Dagen, bliver der altsaa her Tale om en Opskrue af Statslønnen betydeligt over den Løn, som Staten efter det Standpunkt, vi altid have staaet paa, skal betale sine Arbejdere, nemlig den Løn, der for tilsvarende Arbejde gives paa samme Egn. Altsaa, jeg fik ingen anden Motivering end den, at det var for lidt at leve af, og den Motivering var virkelig ikke tilstrækkelig lige overfor et saadant Krav som dette, der gaar stik imod det, vi ellers have været vant til at høre.

Hvad Husmandsbevillingerne angaar, skal jeg kun sige et Par Ord i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), som jeg beklager ikke er til Stede, udtalte. Jeg skal gøre det meget kort, thi naar det ærede Medlem, som er Medforslagsstiller af Forslaget, kunde udtale, at han troede, at Motiverne til, at Udvalget har stillet Forslaget, og at jeg som Ordfører har staaet her og anbefalet Forslaget, er politisk Ondskabsfuldhed mod den højtærede Landbrugsminister, skal jeg kun sige, at man ved jo, at Folk pleje at slutte fra sig selv til andre, og at, naar en Politiker i denne Sal kan drage en saadan Slutning om andre, kan man jo ogsaa drage en Slutning om, hvorledes et saadant Medlem har det i sin egen Barm. Andet skal jeg ikke sige. Jeg har ikke i de 25

Aar, jeg har været Medlem af dette Ting, hørt en saadan Motivering fra et Medlem imod andre, jeg synes, at det ligger saa langt nede, at jeg for øvrigt ikke har Lyst til at svare derpaa. Jeg synes, at det, saaledes som Forslaget er fremsat, er indlysende, at der her ikke er stillet Forslag om en Forhøjelse af den Bevilling, den højtærede Landbrugsminister har foreslaaet. Her er foreslaaet en Ændring i Teksten. De samme Penge, som Ministeren har foreslaaet, skulle bruges til de samme Formaal, som han har foreslaaet. Udvalget har kun ment, at det mulig kunde hælde, at Indstillingen fra det Udvalg, der bliver nedsat, og som skal indstille, hvorledes disse Penge skulle ydes til Husmændene, ikke kommer tidnok for indeværende Aars Finanslov, men saa har man altid dette, at Ministeren da, idet han faar denne Bemyndigelse, kan uddele Pengene til Husmandsforeningerne. Det er jo muligt, og det tænker jeg mig nærmest, at det bliver rent overflødigt. Thi følger Ministeren, hvad han har skrevet i Motiverne, at han, naar disse Bevillinger ere givne, agter at nedsætte et saadant Udvalg, som har at gøre Indstillinger til Administrationen om Bevillingernes Anvendelse — saaledes staaer der — tænker jeg mig, at dette Udvalg nok kommer saa tidligt med sit Arbejde, at der ikke behøver at foregribes noget med Hensyn til Bevillingerne. Jeg synes, det er saa naturligt og saa lige ud ad Landevejen, at det vakte min højeste Forundring, at et Medlem, — der endog er Medforslagsstiller —, kunde tænke sig, at det var politisk Ondskabsfuldhed, at man stillede et saadant Forslag.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) henviste jo til, hvad jeg havde udtalt under Finanslovens 2den Behandling i Samlingen 1901—02, hvor vi jo havde en lignende Forhandling, om hans Forslag, der gik ud paa en Anmærkning, hvorefter Ministeren kunne uddele de 81,000 Kr. direkte til Husmandsforeningerne, altsaa uden om Landboforeningerne. Det ærede Medlem udtalte da, at Husmandsforeningerne stode som umyndige, og jeg svarede dertil, at det var de ikke, det ærede Medlem skulde ikke tro, at hans Ændringsforslag var eller skulde blive en Myndighedsbevilling for